HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

30 septembrie 2009 *

În cauza T-341/07,

Jose Maria Sison, cu domiciliul în Utrecht (Țările de Jos), reprezentat de J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses și W. Kaleck, avocați,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de domnul M. Bishop și de doamna E. Finnegan, în calitate de agenți,

pârât,

* Limba de procedură: engleza.

susținut de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de doamnele S. Behzadi Spencer și I. Rao, în calitate de agenți,

de

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de doamnele C. Wissels, M. de Mol, M. Noort și de domnul Y. de Vries, în calitate de agenți,

și de

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnul P. Aalto și de doamna S. Boelaert, în calitate de agenți,

interveniente,

având ca obiect inițial, pe de o parte, o cerere de anulare în parte a Deciziei 2007/445/CE a Consiliului din 28 iunie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziilor 2006/379/CE și 2006/1008/CE (JO L 169, p. 58) și, pe de altă parte, o cerere de despăgubiri,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a șaptea),

compus din domnii N. J. Forwood (raportor), președinte, D. Šváby și E. Moavero Milanesi, judecători,

grefier: doamna C. Kantza, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 30 aprilie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Pentru o expunere a primelor fapte din istoricul prezentei cauze se face trimitere la Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2007, Sison/Consiliul (T-47/03, denumită în continuare „Hotărârea Sison"), în special la punctele 46-70, în cuprinsul cărora sunt descrise procedurile administrative și jurisdicționale care, în Țările de Jos, îl privesc pe reclamant, domnul Jose Maria Sison, și care au stat la baza hotărârii pronunțate de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) la 17 decembrie 1992 (denumită în continuare „hotărârea pronunțată de Raad van State în 1992") și a hotărârii pronunțate de Raad van State la 21 februarie 1995 (denumită în continuare „hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995"), precum și a deciziei pronunțate de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Tribunalul Districtual din Haga, denumit în continuare „rechtbank"), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (secția de drept administrativ, camera pentru aplicarea uniformă a dreptului, cauzele privind străinii) la 11 septembrie 1997 (denumită în continuare „decizia pronunțată de rechtbank").

2 Prin Hotărârea Sison, Tribunalul a anulat Decizia 2006/379/CE a Consiliului din 29 mai 2006 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2005/930/CE (JO L 144, p. 21, Ediție specială, 18/vol. 5, p. 97), în măsura în care îl privea pe reclamant, reținând că această decizie nu era motivată, că fusese adoptată în cadrul unei proceduri în cursul căreia dreptul la apărare al reclamantului nu fusese respectat, iar Tribunalul, în sine, nu era în măsură să efectueze controlul jurisdicțional al legalității acestei decizii (a se vedea Hotărârea Sison, punctul 226).

3 După ascultarea pledoariilor, la 30 mai 2006, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Sison, citată anterior, dar înainte de pronunțarea acesteia, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Decizia 2007/445/CE din 28 iunie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziilor 2006/379 și 2006/1008/CE (JO L 169, p. 58). Prin această decizie, Consiliul a menținut numele reclamantului pe lista prevăzută în anexa la Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 al Consiliului din 27 decembrie 2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului [JO L 344, p. 70, rectificare în JO 2007, L 164, p. 36 (FR), Ediție specială, 18/vol. 1, p. 169] (denumită în continuare „decizia în litigiu").

4 Anterior adoptării acestei decizii, prin scrisoarea din 23 aprilie 2007, Consiliul a comunicat reclamantului că, în opinia sa, motivele invocate pentru includerea acestuia pe lista în litigiu erau încă valabile și că, în consecință, intenționa să îl mențină pe această listă. La scrisoarea respectivă era atașată o expunere de motive invocate de Consiliu. De asemenea, reclamantul era informat că putea prezenta observații Consiliului în termen de o lună cu privire la intenția acestuia de a-l menține pe listă și cu privire la motivele pe care Consiliul le invoca referitor la acest aspect, precum și toate înscrisurile în susținerea lor.

5 În expunerea de motive atașată la scrisoarea menționată, Consiliul a arătat următoarele:

„SISON, Jose Maria (cunoscut și sub numele de Armando Liwanag, Joma, șef al Partidului Comunist din Filipine, inclusiv NPA), născut pe 8 februarie 1939 la Cabugao, Filipine

Jose Maria Sison este fondatorul și conducătorul Partidului Comunist din Filipine, inclusiv al New People's Army (NPA) (Filipine), inclusă pe lista grupurilor implicate în acte de terorism în sensul articolului 1 alineatul (2) din Poziția comună 2001/931/PESC. Acesta s-a făcut în mai multe rânduri avocatul folosirii violenței pentru realizarea obiectivelor politice și conducerea NPA ce i-a fost încredințată, grup răspunzător de un anumit număr de atacuri teroriste în Filipine. Aceste acte se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 1 alineatul (3) [punctul] (iii), […] (i) și (j) din Poziția comună 2001/931/PESC (denumită în continuare «poziția comună») și au fost săvârșite cu intenție în sensul articolului 1 alineatul (3) [punctul] (iii) din poziția comună.

[Rechtbank] a menținut, la 11 septembrie 1997, […] [hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995]. Secția administrativă a Raad van State a decis că statutul de solicitant de azil în Țările de Jos a fost refuzat în mod întemeiat întrucât se dovedise că acesta conducea (sau încercase să conducă) aripa armată a CPP, NPA, răspunzătoare de un anumit număr de atacuri teroriste în Filipine și întrucât a rezultat și faptul că menținea contacte cu organizații teroriste din întreaga lume.

Prin Ordinul ministerial («regeling») nr. DJZ/BR/749-02 din 13 august 2002 (Sanctieregeling terrorisme 2002, III), publicat în jurnalul oficial olandez Staatscourant la 13 august 2002, ministrul afacerilor externe și ministrul finanțelor [din Țările de Jos] au decis să înghețe toate activele deținute de Jose Maria Sison și de Partidul Comunist din Filipine, inclusiv pe cele deținute de New People's Army (NPA).

Guvernul american l-a calificat pe Jose Maria Sison drept «Specially Designated Global Terrorist» (desemnat în special terorist mondial), în conformitate cu US Executive Order 13224. Această decizie este supusă căilor de atac în temeiul dreptului american.

Așadar, în ceea ce îl privește pe Jose Maria Sison, autoritățile competente au luat decizii în sensul articolului 1 punctul 4 din poziția comună.

Consiliul are convingerea că motivele de a-l include pe Jose Maria Sison pe lista persoanelor și a entităților cărora li se aplică măsurile prevăzute la articolul 2 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 2580/2001 rămân valabile."

6 Prin scrisoarea din 22 mai 2007, reclamantul a prezentat Consiliului observațiile sale în răspuns. Acesta a susținut îndeosebi faptul că nici hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995, nici decizia pronunțată de rechtbank nu îndeplineau condițiile cerute de legislația comunitară aplicabilă pentru a întemeia o decizie de înghețare a fondurilor. De asemenea, reclamantul a solicitat Consiliului, pe de o parte, să îi ofere ocazia să fie ascultat înainte de adoptarea unei noi decizii de înghețare a fondurilor și, pe de altă parte, să trimită o copie a observațiilor sale scrise și a tuturor actelor de procedură în cauza T-47/03 tuturor statelor membre.

7 Decizia 2007/445 a fost notificată reclamantului împreună cu o scrisoare de însoțire a Consiliului din 29 iunie 2007. La această scrisoare era atașată o expunere de motive identică cu cea atașată la scrisoarea Consiliului din 23 aprilie 2007.

8 Prin Decizia 2007/868/CE din 20 decembrie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2007/445 (JO L 340, p. 100), Consiliul a adoptat o nouă listă actualizată a persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică regulamentul respectiv. Numele reclamantului și numele New People's Army (NPA) sunt reluate pe lista respectivă în aceiași termeni precum cei utilizați în anexa la Decizia 2007/445.

9 Decizia 2007/868 a fost notificată reclamantului împreună cu o scrisoare de însoțire a Consiliului din 3 ianuarie 2008. La această scrisoare era atașată o expunere de motive identică cu cea atașată la scrisoarea Consiliului din 23 aprilie 2007 și din 29 iunie 2007.

10 Prin Decizia 2008/343/CE din 29 aprilie 2008 de modificare a Deciziei 2007/868 (JO L 116, p. 25), Consiliul l-a menținut pe reclamant pe lista în litigiu, modificând integral, în anexa la Decizia 2007/868, rubricile care privesc persoana acestuia, precum și pe cele care privesc Partidul Comunist din Filipine (CPP).

11 Potrivit articolului 1 din Decizia 2008/343:

„În anexa la Decizia 2007/868/CE, mențiunea pentru dl SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma), se înlocuiește cu următorul text:

«SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma), născut la 8 februarie 1939 la Cabugao (Filipine) – persoană cu rol de conducere în cadrul „Partidului Comunist din Filipine", inclusiv în cadrul „NPA"».”

12 Potrivit articolului 2 din Decizia 2008/343:

„În anexa la Decizia 2007/868/CE, mențiunea pentru Partidul Comunist din Filipine se înlocuiește cu următorul text:

«„Partidul Comunist din Filipine", inclusiv „New People's Army" – „NPA", Filipine, care are legături cu SISON, Jose Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma, persoană cu rol de conducere în cadrul „Partidului Comunist din Filipine", inclusiv în cadrul „NPA"».”

13 Anterior adoptării acestei decizii, prin scrisoarea din 25 februarie 2008, Consiliul l-a informat pe reclamant că a considerat că motivele invocate pentru a-l include pe lista în litigiu rămâneau valabile și că, prin urmare, avea în vedere să îl mențină pe această listă. Pe de o parte, Consiliul s-a referit la expunerea de motive notificată reclamantului prin scrisoarea din 3 ianuarie 2008. Pe de altă parte, Consiliul a menționat că i-au fost transmise noi informații privind decizii ale unei autorități competente în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931/PESC a Consiliului din 27 decembrie 2001 privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului (JO L 344, p. 93, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 179), informații care l-au determinat, în urma examinării, să modifice expunerea de motive respectivă. La această scrisoare era atașată o expunere actualizată a motivelor invocate de Consiliu. De asemenea, reclamantul era informat că putea prezenta observații Consiliului în termen de o lună cu privire la intenția acestuia de a-l menține pe listă și cu privire la motivele pe care Consiliul le invoca în această privință, precum și toate înscrisurile în susținerea lor.

14 Expunerea de motive atașată la scrisoarea din 25 februarie 2008 reproduce, în esență, expunerile de motive notificate anterior reclamantului. În plus, Consiliul a adăugat următoarele:

„[Rechtbank] a concluzionat, în hotărârea din 13 septembrie 2007 (LJN:BB3484) că numeroase indicii lăsau să se înțeleagă că Jose Maria Sison a fost implicat în Comitetul Central (CC) al CPP și în aripa sa armată, NPA. [Rechtbank] a ajuns de asemenea la concluzia că unele indicii lăsau să se înțeleagă că Jose Maria Sison are în continuare un rol de conducere în activitățile clandestine ale CC, CPP și NPA.

În cadrul judecării apelului, Curtea de Apel din Haga a concluzionat, în hotărârea din 3 octombrie 2007 (LJN:BB4662), că dosarul conține numeroase indicii potrivit cărora Jose Maria Sison a continuat să aibă un rol de conducere în cadrul CPP, în calitate de conducător sau în alt mod, pe întreaga perioadă a exilului său îndelungat."

15 Prin scrisoarea din 24 martie 2008, reclamantul a prezentat Consiliului observațiile sale în răspuns. Reiterând în întregime argumentele sale expuse deja în fața Consiliului, reclamantul a susținut cu precădere că nici decizia pronunțată de rechtbank, nici

hotărârea pronunțată de Curtea de Apel din Haga nu îndeplineau condițiile cerute de legislația comunitară aplicabilă pentru a întemeia o decizie de înghețare a fondurilor.

16 Decizia 2008/343 a fost notificată reclamantului împreună cu o scrisoare de însoțire a Consiliului din 29 aprilie 2008. La această scrisoare era atașată o expunere de motive identică cu cea atașată la scrisoarea Consiliului din 25 februarie 2008.

17 Prin Decizia 2008/583/CE din 15 iulie 2008 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2007/868 (JO L 188, p. 21), Consiliul a adoptat o nouă listă actualizată a persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică regulamentul respectiv. Numele reclamantului și numele NPA sunt reluate pe lista respectivă în aceiași termeni precum cei utilizați în anexa la Decizia 2007/868, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2008/343.

18 Decizia 2008/583 a fost notificată reclamantului împreună cu o scrisoare de însoțire a Consiliului din 15 iulie 2008. La această scrisoare era atașată o expunere de motive identică cu cea atașată la scrisorile Consiliului din 25 februarie 2008 și din 29 aprilie 2008.

19 Prin Decizia 2009/62/CE din 26 ianuarie 2009 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2008/583 (JO L 23, p. 25), Consiliul a adoptat o nouă listă actualizată a persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică regulamentul respectiv. Numele reclamantului și numele NPA sunt reluate pe lista respectivă în aceiași termeni precum cei utilizați în anexa la Decizia 2007/868, astfel cum a fost modificată prin Decizia 2008/343.

20 Decizia 2009/62 a fost notificată reclamantului împreună cu o scrisoare de însoțire a Consiliului din 27 ianuarie 2009. La această scrisoare era atașată o expunere de motive identică cu cea atașată la scrisorile Consiliului din 25 februarie 2008, din 29 aprilie 2008 și din 15 iulie 2008.

21 Prin Regulamentul (CE) nr. 501/2009 din 15 iunie 2009 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2009/62 (JO L 151, p. 14), Consiliul a adoptat o nouă listă actualizată a persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică regulamentul respectiv. Numele reclamantului și numele NPA sunt reluate pe lista respectivă în aceiași termeni precum cei utilizați în anexa la Decizia 2009/62.

22 Regulamentul nr. 501/2009 a fost notificat reclamantului împreună cu o scrisoare de însoțire a Consiliului din 16 iunie 2009. La această scrisoare era atașată o expunere de motive identică cu cea atașată la scrisoarea Consiliului din 27 ianuarie 2009.

Procedura și concluziile părților

23 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 10 septembrie 2007, reclamantul a introdus prezenta acțiune. Obiectul inițial al acțiunii a fost, pe de o parte, o cerere de anulare în parte a Deciziei 2007/445 în temeiul articolului 230 CE și, pe de altă parte, o cerere de despăgubiri în temeiul articolelor 235 CE și 288 CE.

24 Printr-un înscris separat depus la grefa Tribunalului la aceeași dată, reclamantul a introdus o cerere de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate, conform articolului 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Consiliul a prezentat observații cu privire la această cerere la 28 septembrie 2007.

25 Înainte de a se pronunța asupra cererii menționate, Tribunalul (Camera a șaptea) a decis, la 11 octombrie 2007, să convoace agenții părților la o întâlnire informală în prezența judecătorului raportor, conform articolului 64 din Regulamentul de procedură. Această întâlnire a avut loc la 8 noiembrie 2007.

26 La 13 noiembrie 2007, Tribunalul (Camera a șaptea) a dispus judecarea cauzei potrivit procedurii accelerate, în privința acțiunii în anulare formulate în temeiul articolului 230 CE, cu condiția ca reclamantul să prezinte, în termen de șapte zile, o versiune prescurtată a cererii sale introductive, precum și o listă de anexe care trebuie luate în considerare exclusiv, în conformitate cu proiectul redactat de acesta în vederea întâlnirii informale și cu respectarea Instrucțiunilor practice pentru părți (JO 2007, L 232, p. 7). Reclamantul a îndeplinit această condiție.

27 La cererea părților, prin Ordonanța din 13 noiembrie 2007, președintele Camerei a șaptea a Tribunalului a suspendat procedura în privința cererii de despăgubiri formulate în temeiul articolelor 235 CE și 288 CE până la pronunțarea hotărârii asupra acțiunii în anulare, formulată în temeiul articolului 230 CE.

28 În versiunea prescurtată a cererii introductive, depusă la grefa Tribunalului la 19 noiembrie 2007, reclamantul solicită Tribunalului:

— anularea Deciziei 2007/445 și, în special, a punctelor 1.33 și 2.7 din anexa la aceasta, în măsura în care aceste dispoziții îl privesc;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

29 În memoriul în apărare depus la grefa Tribunalului la 5 decembrie 2007, Consiliul solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

30 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 24 ianuarie 2008, reclamantul a solicitat acordarea posibilității de a-și adapta concluziile, motivele și argumentele astfel încât acestea să privească Decizia 2007/868. Prin acest act, solicită Tribunalului:

— declararea acestei adaptări ca fiind admisibilă și considerarea acțiunii în anulare ca fiind îndreptată împotriva Deciziei 2007/868;

— anularea în parte a Deciziei 2007/868 și, în special, a punctelor 1.33 și 2.7 din anexa la aceasta, în măsura în care aceste dispoziții îl privesc;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

31 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 15 februarie 2008, Consiliul și-a exprimat acordul cu privire la această cerere de adaptare.

32 După ascultarea părților, prin Ordonanțele din 12 februarie 2008 și din 22 aprilie 2008, președintele Camerei a șaptea a Tribunalului a admis intervenția Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, a Regatului Țărilor de Jos și a Comisiei Comunităților Europene în susținerea concluziilor Consiliului.

33 Prin scrisoarea din 7 mai 2008, Consiliul a depus la grefa Tribunalului o copie a Deciziei 2008/343, a scrisorii prin care notificase această decizie reclamantului și a noii expuneri de motive atașate la această scrisoare. Aceste înscrisuri au fost depuse la dosar.

34 Reclamantul și-a prezentat observațiile în răspuns prin actul depus la grefa Tribunalului la 11 iunie 2008.

35 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 8 iulie 2008, reclamantul a solicitat acordarea posibilității de a-și adapta concluziile, motivele și argumentele astfel încât acestea să privească Decizia 2008/343. Prin acest act, solicită Tribunalului:

— declararea acestei adaptări ca fiind admisibilă și considerarea acțiunii în anulare ca fiind îndreptată împotriva Deciziei 2008/343;

— anularea în parte a Deciziei 2008/343 și, în special, a articolului 1 din această decizie, precum și a articolului 2, în măsura în care în cuprinsul acestuia se menționează numele său;

— anularea în parte a Deciziei 2007/868 și, în special, a punctelor 1.33 și 2.7 din anexa la aceasta, în măsura în care aceste dispoziții îl privesc;

— anularea în parte a Deciziei 2007/445, în conformitate cu concluziile sale inițiale;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

36 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 29 iulie 2008, Consiliul și-a exprimat acordul cu privire la această cerere de adaptare și a răspuns la argumentarea conținută în acest act.

37 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 15 septembrie 2008, reclamantul a solicitat acordarea posibilității de a-și adapta concluziile, motivele și argumentele astfel încât acestea să privească Decizia 2008/583. Prin acest act, solicită Tribunalului:

— declararea acestei adaptări ca fiind admisibilă și considerarea acțiunii în anulare ca fiind îndreptată împotriva Deciziei 2008/583;

— anularea în parte a Deciziei 2008/583 și, în special, a punctelor 1.26 și 2.7 din anexa la aceasta, în măsura în care aceste dispoziții îl privesc;

— anularea în parte a Deciziilor 2007/445, 2007/868 și 2008/343, în conformitate cu concluziile sale precedente;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

38 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 10 octombrie 2008, Consiliul și-a exprimat acordul cu privire la această cerere de adaptare.

39 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 26 februarie 2009, reclamantul a solicitat acordarea posibilității de a-și adapta concluziile, motivele și argumentele astfel încât acestea să privească Decizia 2009/62. Prin acest act, solicită Tribunalului:

— declararea acestei adaptări ca fiind admisibilă și considerarea acțiunii în anulare ca fiind îndreptată împotriva Deciziei 2009/62;

— anularea în parte a Deciziei 2009/62 și, în special, a punctelor 1.26 și 2.7 din anexa la aceasta, în măsura în care aceste dispoziții îl privesc;

— anularea în parte a Deciziilor 2007/445, 2007/868, 2008/343 și 2008/583, în conformitate cu concluziile sale precedente;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

40 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 18 martie 2009, Consiliul și-a exprimat acordul cu privire la această cerere de adaptare.

41 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șaptea) a decis deschiderea procedurii orale.

42 Cu excepția Regatului Unit, care a lipsit în mod justificat, în ședința din 30 aprilie 2009 au fost ascultate pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal.

43 În cadrul ședinței, Tribunalul la solicitat reclamantului să depună în termen de șapte zile un înscris depus deja în dosarul cauzei T-47/03 și invocat din nou de consilierul său în cursul pledoariei din prezenta cauză, și anume declarația din 8 octombrie 2002, ca răspuns la o întrebare parlamentară, a ministrului afacerilor externe din acel moment, domnul J. De Hoop Scheffer, cu privire la activitățile desfășurate în Țările de Jos de CPP, de NPA și de reclamant.

44 Întrucât reclamantul a îndeplinit această cerere, Tribunalul a solicitat celorlalte părți să depună observații scrise cu privire la acest înscris în termen de șapte zile, la capătul căruia procedura orală a fost terminată.

45 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 28 iunie 2009, reclamantul a solicitat Tribunalului redeschiderea procedurii orale în vederea adoptării unei măsuri de organizare a procedurii care să îi permită să își adapteze concluziile, motivele și argumentele în lumina adoptării Regulamentului nr. 501/2009. Prin acest act, solicită Tribunalului:

— declararea acestei adaptări ca fiind admisibilă și considerarea acțiunii în anulare ca fiind îndreptată împotriva Regulamentului nr. 501/2009;

— anularea în parte a Regulamentului nr. 501/2009 și, în special, a punctelor 1.24 și 2.7 din anexa la acesta, în măsura în care aceste dispoziții îl privesc;

— anularea în parte a Deciziilor 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 și 2009/62, în conformitate cu concluziile sale precedente;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

46 Prin Ordonanța din 8 iulie 2009, Tribunalul (Camera a șaptea) a dispus redeschiderea procedurii orale în conformitate cu articolul 62 din Regulamentul de procedură. Prin scrisoarea de grefă din 10 iulie 2009, s-a solicitat celorlalte părți să adopte o poziție cu privire la cererea de adoptare a unor măsuri de organizare a procedurii, cuprinsă în înscrisul menționat la punctul 45 de mai sus. După ascultarea părților, a fost amânată decizia Tribunalului asupra acestei cereri, iar procedura orală a fost din nou terminată prin decizia din 7 august 2009.

Cu privire la consecințele procedurale ale abrogării actului atacat inițial și a înlocuirii acestuia cu alte acte în cursul judecății

47 Astfel cum reiese din prezentarea de mai sus, Decizia 2007/445 a fost abrogată și înlocuită, ulterior depunerii cererii introductive, mai întâi prin Decizia 2007/868, apoi succesiv prin Deciziile 2008/343, 2008/583, 2009/62 și, în sfârșit, prin Regulamentul nr. 501/2009. Reclamantul a solicitat în mod succesiv acordarea posibilității de a-și adapta concluziile inițiale astfel încât acțiunea acestuia să aibă drept obiect anularea celor patru decizii și a regulamentului respectiv, în măsura în care aceste acte îl privesc. Pe de altă parte, reclamantul și-a menținut concluziile de anulare a actelor anterioare abrogate, susținând în această privință, prin trimitere la Hotărârea Tribunalului din 3 aprilie 2008, PKK/Consiliul (T-229/02, punctul 49 și jurisprudența citată), că își

menține interesul de a obține anularea tuturor actelor care l-au inclus sau care l-au menținut pe lista în litigiu, în pofida abrogării acestora.

48 În conformitate cu o jurisprudență constantă în materia acțiunilor îndreptate împotriva măsurilor succesive de înghețare a fondurilor adoptate în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001 (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, Rep., p. II-3019, denumită în continuare „Hotărârea PMOI I", punctele 45-48 și jurisprudența citată), aceste cereri trebuie admise.

49 Așadar, în speță, trebuie să se considere că acțiunea urmărește de asemenea, la data terminării procedurii orale, ulterior redeschiderii acesteia, anularea Deciziilor 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 și 2009/62, precum și a Regulamentului nr. 501/2009, în măsura în care aceste acte îl privesc pe reclamant, și trebuie să permită părților să își reformuleze concluziile, motivele și argumentele în lumina acestor elemente noi, ceea ce implică și dreptul acestora de a prezenta concluzii, motive și argumente suplimentare (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul, T-228/02, Rec., p. II-4665, denumită în continuare „Hotărârea OMPI", punctul 30).

50 Întrucât expunerea motivelor invocate de Consiliu pentru a justifica Deciziile 2008/343, 2008/583 și 2009/62, precum și Regulamentul nr. 501/2009 a fost completată prin raportare la expunerea de motive invocată pentru a justifica Deciziile 2007/445 și 2007/868 și, în consecință, întrucât reclamantul a modificat argumentarea dezvoltată în susținerea concluziilor sale privind anularea acestor decizii, în continuare, în prezenta hotărâre, acestea vor face obiectul unei examinări distincte.

Cu privire la concluziile de anulare a Deciziilor 2007/445 și 2007/868

51 În cadrul prezentei proceduri accelerate, reclamantul invocă, în esență, patru motive în susținerea concluziilor sale de anulare a Deciziei 2007/445. Primul motiv este întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și pe o eroare vădită de apreciere. Al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și a articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Al treilea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității. Al patrulea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiilor generale de drept comunitar și a drepturilor fundamentale.

52 Pe de altă parte, reclamantul consideră că aceste motive și argumentele care stau la baza lor justifică, *mutatis mutandis*, și anularea Deciziei 2007/868.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și pe o eroare vădită de apreciere

Argumentele părților

53 Reclamantul susține că expunerea de motive atașată la scrisorile Consiliului din 23 aprilie 2007 și din 29 iunie 2007 nu îndeplinește cerința motivării, astfel cum este prevăzută la articolul 253 CE și este precizată de jurisprudență.

54 În primul rând, Consiliul nu ar fi răspuns la observațiile detaliate comunicate de reclamant la 22 mai 2007 și nici nu le-ar fi menționat, fapt care ar evidenția că nu au fost luate în considerare.

55 În al doilea rând, motivarea atașată la scrisoarea de notificare ar fi vădit eronată, astfel încât nu ar putea fi considerată adecvată din punct de vedere juridic. *Primo*, expunerea de motive s-ar întemeia pe o serie de afirmații factuale care nu au fost dovedite și care sunt inexacte (a se vedea în această privință punctul 73 de mai jos). *Secundo*, Consiliul ar fi interpretat în mod greșit hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 și decizia pronunțată de rechtbank (a se vedea în această privință punctele 75-78 de mai jos). *Tertio*, niciuna dintre cele patru decizii ale autorităților naționale, invocate de Consiliu pentru a justifica adoptarea Deciziei 2007/445, nu ar îndeplini criteriile prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 (a se vedea în această privință punctele 74, 79 și 80 de mai jos).

56 În al treilea rând, motivarea atașată la scrisoarea de notificare nu ar fi „specifică și concretă" în sensul Hotărârii Sison (punctele 198 și 217). *Primo*, Consiliul s-ar fi limitat să enunțe considerații generale. *Secundo*, Consiliul nu ar fi explicat motivul pentru care înghețarea fondurilor reclamantului mai era justificată după 10 ani de la decizia pronunțată de rechtbank și după 12 ani de la hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995, decizii care, la rândul lor, priveau fapte și mai vechi. *Tertio*, Consiliul nu ar fi explicat motivul pentru care înghețarea fondurilor reclamantului ar putea contribui, concret, la combaterea terorismului. Consiliul nu ar furniza nicio probă prin care să încerce să demonstreze, în mod rezonabil, că reclamantul și-ar putea utiliza fondurile pentru a săvârși sau a facilita în viitor săvârșirea unor acte de terorism.

57 Făcând trimitere și la argumentele sale din răspunsul la al doilea motiv (punctele 82-85 de mai jos), Consiliul consideră că a respectat cerința motivării deciziilor de înghețare a fondurilor, astfel cum a fost precizată în Hotărârea Sison, furnizând reclamantului informațiile precise care arată că, în privința sa, au fost adoptate decizii adecvate de către autoritățile naționale competente, în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Expunerea de motive atașată la scrisoarea de notificare ar preciza și convingerea Consiliului că motivele care au determinat înscrierea reclamantului pe lista în litigiu rămân valabile.

58 Cu privire la acest aspect, Consiliul susține că problema menținerii unor măsuri restrictive îndreptate împotriva unui terorist sau a unei organizații teroriste trebuie menținute este o problemă de natură politică pe care numai legiuitorul are competența de a o soluționa. Ar trebui să se țină seama de toate elementele în discuție și, în special,

de implicarea anterioară a persoanei vizate în acte de terorism și de intențiile care îi sunt atribuite pe viitor. De asemenea, ar trebui să se ia în considerare natura deciziilor adoptate de autoritățile naționale competente. Toate aceste elemente ar afecta securitatea particularilor, precum și protecția ordinii publice, domenii în care Consiliul ar dispune de o largă putere de apreciere.

Aprecierea Tribunalului

59 În Hotărârea OMPI (punctele 138-151) și în Hotărârea Sison (punctele 185-198), Tribunalul a definit obiectul garanției inerente respectării dreptului la apărare, în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, precum și limitările acestei garanții care pot fi impuse în mod legitim persoanelor interesate într-un astfel de context.

60 Rezultă în special din cuprinsul punctelor 143-146 și 151 din Hotărârea OMPI că atât motivarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, cât și motivarea deciziilor subsecvente trebuie să privească nu numai condițiile legale de aplicare a Regulamentului nr. 2580/2001, în special existența unei decizii naționale adoptate de către o autoritate competentă, ci și motivele specifice și concrete pentru care Consiliul consideră, în exercitarea puterii sale de apreciere discreționare, că persoana interesată trebuie să facă obiectul unei măsuri de înghețare a fondurilor (a se vedea de asemenea Hotărârea PMOI I, punctul 81).

61 Pe de altă parte, reiese atât din cuprinsul punctului 145 din aceeași hotărâre, cât și din articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, la care face trimitere și articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, că deciziile subsecvente de înghețare a fondurilor trebuie să fie precedate de o „reexaminare” a situației persoanei interesate pentru a se asigura că menținerea sa pe lista în litigiu „rămâne justificată”, dacă este cazul pe baza unor noi elemente de informare sau de probă (a se vedea de asemenea Hotărârea PMOI I, punctul 82).

62 În această privință, Tribunalul a precizat totuși că, în cazul în care motivele unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor sunt, în esență, aceleași cu cele invocate cu ocazia unei decizii precedente, o simplă declarație în acest sens poate fi suficientă, în special atunci când persoana interesată este un grup sau o entitate (a se vedea Hotărârea PMOI I, punctul 82 și jurisprudența citată).

63 În speță, Tribunalul constată că, în contextul adoptării deciziilor atacate, Consiliul s-a conformat corespunzător cerințelor legale principiilor astfel enunțate în Hotărârile OMPI, Sison și PMOI I.

64 Astfel, în expunerile de motive atașate la scrisorile din 23 aprilie 2007, din 29 iunie 2007 și din 21 ianuarie 2008, adresate reclamantului, Consiliul a evidențiat raporturile existente, în opinia sa, între reclamant, CPP și NPA și s-a referit la o serie de acte pretins săvârșite de reclamant sau de NPA, cu privire la care a considerat că se încadrau în domeniul dispozițiilor articolului 1 alineatul (3) punctul (iii) literele (i) și (j) din Poziția comună 2001/931 și că fuseseră săvârșite în scopurile prevăzute la articolul 1 alineatul (3) punctul (iii). În alineatele următoare ale expunerii sale de motive, Consiliul s-a referit și la hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995, la decizia pronunțată de rechtbank, la Ordinul ministerial DJZ/BR/749-02 din 13 august 2002 al ministrului afacerilor externe și al ministrului finanțelor din Țările de Jos (denumit în continuare „Sanctieregeling") și la decizia guvernului Statelor Unite de desemnare a reclamantului drept „Specially Designated Global Terrorist", în conformitate cu Ordonanța președintelui („Executive Order") nr. 13224, semnată de președintele George W. Bush la 23 septembrie 2001 (denumită în continuare „decizia americană"), decizie din care a rezultat că era supusă căilor de atac în temeiul dreptului american. Din aceste documente, Consiliul a dedus că, în privința reclamantului, deciziile fuseseră adoptate în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. În continuare, declarându-și convingerea că motivele includerii reclamantului pe lista în litigiu rămâneau valabile, Consiliul i-a comunicat decizia de a continua să îl supună măsurilor prevăzute la articolul 2 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 2580/2001.

65 Cu privire la celelalte argumente, trebuie să se admită că puterea de apreciere largă de care dispune Consiliul în ceea ce privește elementele care trebuie luate în considerare în vederea adoptării sau a menținerii unei măsuri de înghețare a fondurilor (Hotărârea OMPI, punctul 159) cuprinde și evaluarea amenințării pe care o persoană sau o entitate

care a săvârșit în trecut acte de terorism continuă să o reprezinte, în pofida suspendării activităților teroriste pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă (Hotărârea PMOI I, punctul 112).

66 În aceste condiții și având în vedere jurisprudența citată la punctul 62 de mai sus, contrar celor susținute de reclamant, nu se poate impune Consiliului să indice într-un mod mai specific modul în care înghețarea fondurilor reclamantului contribuie, concret, la combaterea terorismului sau să furnizeze probe care să urmărească demonstrarea faptului că persoana interesată și-ar putea utiliza fondurile pentru a săvârși sau a facilita în viitor săvârșirea unor acte de terorism.

67 În măsura în care reclamantul formulează critici la adresa Consiliului pentru faptul s-ar fi întemeiat pe o motivare vădit eronată, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă fiind o componentă a legalității pe fond a actului în litigiu (Hotărârea Curții din 15 decembrie 2005, Italia/Comisia, C-66/02, Rec., p. I-10901, punctul 26, Hotărârea Tribunalului din 5 decembrie 2006, Westfalen Gassen Nederland/Comisia, T-303/02, Rec., p. II-4567, punctul 72, și Hotărârea PMOI I, punctul 85). Astfel, contestarea temeiniciei acestei motivări nu poate fi examinată în etapa controlului respectării obligației prevăzute la articolul 253 CE (Hotărârea Italia/Comisia, citată anterior, punctul 55).

68 Prin urmare, în cadrul prezentului motiv, această critică trebuie respinsă ca inoperantă. Se va ține însă seama de această critică în cadrul examinării motivului întemeiat pe încălcarea articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și a articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, în cadrul căruia ar putea avea pertinență (a se vedea punctul 87 de mai jos).

69 În măsura în care reclamantul formulează critici la adresa Consiliului pentru a nu fi răspuns la observațiile sale scrise, trebuie amintit că, deși, în temeiul articolului 253 CE, Consiliul este obligat să menționeze elementele de fapt de care depinde justificarea actelor pe care le adoptă și considerațiile juridice care l-au determinat să le adopte, această dispoziție nu impune Consiliului să discute toate punctele de fapt și de drept

care ar fi fost invocate de persoanele interesate în cursul procedurii administrative (Hotărârea PMOI I, punctul 101 și jurisprudența citată).

70 Prin urmare, în cadrul prezentului motiv, și această critică trebuie respinsă ca inoperantă. Aceasta ar putea avea însă pertinență în cadrul examinării motivului întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare.

71 Din cele de mai sus rezultă că, în speță, nu a fost dovedită pretinsa încălcare a obligației de motivare, astfel încât primul motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și a articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931

Argumentele părților

72 Reclamantul susține că, în speță, nu sunt îndeplinite condițiile legale prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

73 În primul rând, afirmațiile factuale ale Consiliului ar fi eronate și lipsite de temei. Prin urmare, acestea nu ar constitui „informații precise sau elemente de dosar" în sensul dispozițiilor aplicabile. *Primo*, Consiliul ar susține în mod eronat și fără vreo dovadă că reclamantul este Armando Liwanag. *Secundo*, Consiliul ar susține în mod eronat și fără vreo dovadă că reclamantul este conducătorul sau șeful „Partidului Comunist din Filipine, inclusiv al New People's Army (NPA)". *Tertio*, Consiliul l-ar fi prezentat pe reclamant, în mod eronat și fără vreo dovadă, drept „avocatul folosirii violenței", în

pofida rolului său în procesul de pace din Filipine. *Quarto*, Consiliul ar susține în mod eronat și fără vreo dovadă că reclamantul a dat instrucțiuni NPA pentru pretinse atacuri teroriste în Filipine.

74 În al doilea rând, nici Raad van State, în 1995, nici rechtbank, în 1997, nu ar fi avut competența să inițieze o anchetă sau să inițieze acțiuni judiciare în raport cu un act de terorism. În acest sens, deși Raad van State și rechtbank sunt autorități judiciare, nu pot fi considerate „autorități competente" în sensul dispozițiilor aplicabile.

75 Pe de altă parte, Consiliul ar fi interpretat în întregime eronat hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 și decizia pronunțată de rechtbank.

76 *Primo*, rechtbank nu ar fi „confirmat" hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995, din moment ce aspectul cu care această instanță fusese sesizată era total diferit de cel cu care fusese sesizat Raad van State. Pe de o parte, astfel, Raad van State ar fi soluționat aspectul dacă ministrul de justiție olandez putea aplica reclamantului dispoziția articolului 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 (denumită în continuare „Convenția de la Geneva"), pentru a-i refuza statutul de refugiat. Raad van State ar fi răspuns la această întrebare în mod negativ și a recunoscut reclamantului statutul de refugiat în temeiul articolului 1 secțiunea A din această convenție. Pe de altă parte, rechtbank ar fi soluționat problema dacă ministrul de justiție olandez putea să refuze în mod legal să acorde reclamantului un permis de ședere în Țările de Jos, deși îi fusese recunoscut statutul de refugiat, pentru motive de interes general. Singurul aspect asupra căruia rechtbank ar fi „confirmat" hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 privea inaplicabilitatea articolului 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva în privința reclamantului.

77 *Secundo*, instanțele olandeze nu ar fi concluzionat și nici nu au constatat în fapt că reclamantul „era răspunzător de un anumit număr de atacuri teroriste în Filipine", întrucât, de altfel, nu au fost niciodată sesizate cu această chestiune. Rechtbank s-ar fi

pronunțat asupra problemei dacă ministrul justiției putea refuza reclamantului acordarea unui permis de ședere „pentru motive grave întemeiate pe interesul general” și, mai precis, având în vedere „interesul esențial al statului olandez, și anume integritatea și credibilitatea Țărilor de Jos în calitate de stat suveran, în special în ceea ce privește responsabilitățile sale față de alte state”. Ar fi evident că noțiunea „interes general” nu este echivalentă celei vizate prin expresia „a săvârși sau a facilita săvârșirea unui act de terorism”. De asemenea, Raad van State s-ar fi pronunțat asupra aplicabilității articolului 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva. Cu această ocazie, Raad van State ar fi considerat că elementele de probă furnizate de serviciile de securitate olandeze „nu ofer[eau] […] un temei de fapt suficient pentru a justifica concluzia potrivit căreia [reclamantul] […] condus[ese] operațiunile [teroriste ale NPA în Filipine] și [era] răspunzător de acestea într-o asemenea măsură încât să se poată considera că exist[au] motive serioase să se presupună că [reclamantul] săvârși[se] în mod efectiv crimele grave prevăzute [la articolul 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva]”.

78 *Tertio*, instanțele olandeze nu ar fi concluzionat că reclamantul „menținea contacte cu organizații teroriste din întreaga lume”. În decizia pronunțată, rechtbank s-ar fi limitat să facă trimitere, în mod incident, la „informații privind contacte personale între reclamant și reprezentanții unor organizații teroriste”. Reclamantul neagă că ar fi avut asemenea contacte și subliniază că nu a avut acces la documentele serviciilor de securitate olandeze pe care se întemeiază această considerație a rechtsbank, ceea ce, în opinia sa, constituie o încălcare a articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO), semnată la Roma la 4 noiembrie 1950. În orice caz, reclamantul susține că simple contacte cu membrii unei organizații considerate teroristă de autoritățile naționale nu constituie, în sine, un act de participare la un act de terorism sau de facilitare a unui act de terorism în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

79 În al treilea rând, cu privire, pe de o parte, la Sanctieregeling (a se vedea Hotărârea Sison, punctul 80) și, pe de altă parte, la decizia americană (a se vedea Hotărârea Sison, punctul 79), reclamantul arată că este vorba despre decizii adoptate de autorități administrative, iar nu de decizii pronunțate de autorități judiciare sau echivalente. Prin urmare, aceste decizii nu pot fi considerate a fi fost adoptate de o „autoritate competentă” în sensul dispozițiilor aplicabile.

80 Cu privire la împrejurarea invocată de Consiliu potrivit căreia decizia americană „este supusă căilor de atac în temeiul dreptului american", reclamantul susține că aceasta nu o califică astfel drept o decizie pronunțată de o autoritate judiciară. Reclamantul adaugă că faptul că nu a introdus încă o acțiune împotriva acestei decizii este cauzat de lipsa mijloacelor financiare pentru a o introduce, ca urmare a înghețării fondurilor impusă prin Decizia 2007/445, iar nu pentru motivul că o aprobă.

81 Consiliul susține că, în speță, sunt îndeplinite cerințele legale prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

82 Acesta susține, în primul rând, pe de o parte, că toate afirmațiile factuale formulate în expunerea de motive atașată la scrisorile de notificare sunt exacte și, pe de altă parte, că a interpretat în mod corect hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 și decizia pronunțată de rechtbank. În opinia sa, modul în care reclamantul prezintă faptele respective, hotărârea și decizia este eronat și înșelător.

83 În această privință, Consiliul se referă la descrierea procedurilor administrative și jurisdicționale care, în Țările de Jos, îl privesc pe reclamant, precum și la rezumatul hotărârii pronunțate de Raad van State în 1995 și la rezumatul deciziei pronunțate de rechtbank, ambele cuprinse la punctele 49, 50 și 56-70 din Hotărârea Sison. Având în vedere aceste elemente, reclamantul ar considera în mod greșit ca fiind nedovedite afirmațiile Consiliului potrivit cărora: este conducătorul CPP, inclusiv al NPA, a invocat recurgerea la violență, a condus sau a încercat să conducă NPA, grup răspunzător de un anumit număr de atacuri teroriste în Filipine, și a întreținut contacte cu organizații teroriste din întreaga lume. De asemenea, reclamantul afirmă în mod înșelător că Raad van State și rechtbank i-au recunoscut statutul de refugiat. În realitate, reclamantul nu ar fi obținut niciodată statutul de refugiat și nici permis de ședere în Țările de Jos, aspect care ar fi confirmat de rechtbank.

84 Cu privire la afirmația reclamantului potrivit căreia nu ar fi putut să se apere în mod util la rechtbank întrucât nu avusese acces la anumite elemente de la dosar, considerate confidențiale (a se vedea punctul 78 de mai sus), Consiliul răspunde, pe de o parte, că

acest argument privește procedura la instanța națională competentă și, pe de altă parte, că reclamantul acceptase la acel moment ca elementele de la dosar în discuție să fie examinate de președintele rechtbank și luate în considerare de acesta fără a-i fi comunicate, astfel cum ar reieși din cuprinsul punctului 6 din decizia pronunțată de rechtbank (a se vedea de asemenea Hotărârea Sison, punctul 62).

85 În al doilea rând, Consiliul susține că Raad van State și rechtbank au considerat ca fiind dovedite faptele menționate în expunerea de motive atașată la scrisoarea de notificare și amintite la punctul 83 de mai sus. În opinia sa, aceste fapte se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 1 alineatul (3) punctul (iii) literele (i) (amenințarea de a comite acte de terorism) și (j) (conducerea unui grup terorist) din Poziția comună 2001/931. Prin urmare, Consiliul consideră că articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 a fost corect aplicat în situația reclamantului și că nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere în această privință, singura care poate face obiectul unui control jurisdicțional exercitat de Tribunal (Hotărârea Sison, punctul 206).

86 În al treilea rând, cu privire la deciziile adoptate de autoritățile administrative olandeze și americane în privința reclamantului (a se vedea punctul 79 de mai sus), Consiliul susține că articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 nu impune ca decizia autorității naționale competente să fie în mod obligatoriu pronunțată de o autoritate judiciară. Pe de altă parte, Consiliul subliniază că aceste decizii pot face obiectul unei reexaminări de către instanțele olandeze și americane. În orice caz, Consiliul susține că și-a întemeiat deciziile atacate nu pe deciziile în discuție, ci pe hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 și pe decizia pronunțată de rechtbank.

Aprecierea Tribunalului

87 În primul rând, trebuie examinată critica reclamantului potrivit căreia afirmațiile factuale conținute în expunerile de motive atașate la scrisorile Consiliului din 23 aprilie 2007, din 29 iunie 2007 și din 21 ianuarie 2008 erau eronate și fără temei. Această critică

este, în esență, identică cu cea dezvoltată în cadrul primului motiv, potrivit căreia motivarea atașată la scrisorile de notificare ar fi vădit eronată (a se vedea punctul 55 de mai sus).

88 Cu toate acestea, se impune constatarea că afirmațiile în discuție – în afara celei potrivit căreia reclamantul ar fi Armando Liwanag, care este totuși lipsită de orice pertinență în speță – sunt în mod corect susținute de elemente din dosarul cu care a fost sesizat Tribunalul și, mai precis, de constatările de fapt efectuate în mod suveran de Raad van State și reluate de rechtbank, care au autoritate de lucru judecat. În această privință, este suficient să se facă trimitere la punctele 46-70 din Hotărârea Sison, reproduse și la punctul 106 de mai jos.

89 În aceste condiții, trebuie respinse ca neîntemeiate criticile reclamantului întemeiate pe o eroare, eventual vădită, de apreciere a faptelor.

90 În al doilea rând, trebuie examinate, prin regrupare, criticile reclamantului potrivit cărora nici hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995, nici decizia pronunțată de rechtbank, nici Sanctieregeling, nici decizia americană nu ar constitui decizii ale unor autorități competente în sensul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și al articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

91 În această privință, Tribunalul amintește că în Hotărârile OMPI și PMOI I și în Hotărârea din 4 decembrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul (T-284/08, Rep., p. II-3487, denumită în continuare „Hotărârea PMOI II"), a precizat: a) condițiile de punere în aplicare a articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001; b) sarcina probei, care revine în acest context Consiliului; c) întinderea controlului jurisdicțional în acest domeniu.

92 După cum a arătat Tribunalul la punctele 115 și 116 din Hotărârea OMPI, la punctul 130 din Hotărârea PMOI I și la punctul 50 din Hotărârea PMOI II, elementele de fapt și de drept care pot condiționa aplicarea unei măsuri de înghețare a fondurilor în cazul unei persoane, al unui grup sau al unei entități sunt stabilite la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001. Potrivit acestei dispoziții, Consiliul, hotărând în unanimitate, stabilește, revizuiește și modifică lista de persoane, de grupuri și de entități cărora li se aplică acest regulament, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatele (4), (5) și (6) din Poziția comună 2001/931. Așadar, lista în discuție se stabilește, în conformitate cu articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate competentă față de persoanele, de grupurile și de entitățile vizate, fie că este vorba de inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist ori de tentativa de a săvârși, de a participa la sau de a facilita un astfel de act, bazate pe probe sau pe indicii serioase și credibile, fie că este vorba de o condamnare pentru astfel de fapte. Prin „autoritate competentă" se înțelege o autoritate judiciară sau, în cazul în care autoritățile judiciare nu au nicio competență în domeniu, o autoritate competentă echivalentă în acest domeniu. Pe de altă parte, numele persoanelor și ale entităților incluse pe listă trebuie să facă obiectul unei revizuiri la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea lor pe listă rămâne justificată, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931.

93 La punctul 117 din Hotărârea OMPI, la punctul 131 din Hotărârea PMOI I și la punctul 51 din Hotărârea PMOI II, Tribunalul a dedus din aceste dispoziții că procedura prin care se dispune o măsură de înghețare a fondurilor în temeiul reglementării pertinente se derulează la două niveluri, unul național, iar celălalt comunitar. Într-o primă etapă, o autoritate națională competentă, în principiu judiciară, trebuie să adopte în privința persoanei în cauză o decizie care să corespundă definiției date la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Dacă este vorba despre o decizie de inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale, aceasta trebuie să fie întemeiată pe probe sau pe indicii serioase și credibile. Într-o a doua etapă, Consiliul, hotărând în unanimitate, trebuie să decidă includerea persoanelor în cauză în lista în litigiu, pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o astfel de decizie. În continuare, Consiliul trebuie să se asigure la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, că menținerea acestora pe listă se justifică în continuare. În această privință, verificarea existenței unei decizii a unei autorități naționale care să corespundă definiției menționate apare ca fiind o condiție prealabilă esențială pentru adoptarea de către Consiliu a unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, în timp ce verificarea măsurilor luate în urma acestei decizii la nivel național apare ca indispensabilă în contextul adoptării unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor.

94 Pe de altă parte, la punctul 123 din Hotărârea OMPI, la punctul 132 din Hotărârea PMOI I și la punctul 52 din Hotărârea PMOI II, Tribunalul a amintit că, în temeiul articolului 10 CE, relațiile dintre statele membre și instituțiile comunitare sunt guvernate de obligații reciproce de cooperare loială (a se vedea Hotărârea Curții din 16 octombrie 2003, Irlanda/Comisia, C-339/00, Rec., p. I-11757, punctele 71 și 72 și jurisprudența citată). Acest principiu este de aplicare generală și se impune în special în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală [denumită în mod obișnuit „justiție și afaceri interne" (JAI)], reglementată de titlul VI din Tratatul UE, care, de altfel, se întemeiază integral pe cooperare între statele membre și instituții (Hotărârea Curții din 16 iunie 2005, Pupino, C-105/03, Rec., p. I-5285, punctul 42).

95 La punctul 124 din Hotărârea OMPI, la punctul 133 din Hotărârea PMOI I și la punctul 53 din Hotărârea PMOI II, Tribunalul a apreciat că, într-o situație în care își găsește aplicarea articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, dispoziții care instituie o formă de cooperare specifică între Consiliu și statele membre, în cadrul luptei comune împotriva terorismului, acest principiu determină, pentru Consiliu, obligația de a urma pe cât posibil aprecierea autorității naționale competente, cel puțin dacă este vorba de o autoritate judiciară, în special în ceea ce privește existența de „probe sau indicii serioase și credibile" pe care se bazează decizia acesteia.

96 Astfel cum s-a statuat la punctul 134 din Hotărârea PMOI I și la punctul 54 din Hotărârea PMOI II, din cele de mai sus rezultă că, deși revine Consiliului sarcina probei în privința faptului că înghețarea fondurilor unei persoane, ale unui grup sau ale unei entități este sau continuă să fie justificată din punct de vedere legal, în raport cu reglementarea pertinentă, obiectul acestei probe este relativ limitat la nivelul procedurii comunitare de înghețare a fondurilor. În cazul unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, aceasta privește, în esență, existența unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că, în privința persoanei în cauză, s-a luat o decizie de către o autoritate națională care îndeplinește condițiile cuprinse în definiția de la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Pe de altă parte, în cazul unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor, după revizuire, sarcina probei privește, în esență, aspectul dacă înghețarea fondurilor se justifică în continuare având în vedere toate împrejurările pertinente din speță și, în mod special, măsurile luate în urma respectivei decizii a autorității naționale competente.

97 În ceea ce privește rolul Tribunalului, acesta a recunoscut la punctul 159 din Hotărârea OMPI, la punctul 137 din Hotărârea PMOI I și la punctul 55 din Hotărârea PMOI II că, în conformitate cu o poziție comună adoptată în temeiul politicii externe și de securitate comună, Consiliul dispune de o largă putere de apreciere în ceea ce privește elementele care trebuie luate în considerare în vederea adoptării de sancțiuni economice și financiare pe baza articolelor 60 CE, 301 CE și 308 CE. Această putere de apreciere privește în special considerațiile de oportunitate pe care se bazează astfel de decizii.

98 Totuși (a se vedea punctul 138 din Hotărârea PMOI I și punctul 55 din Hotărârea PMOI II), deși Tribunalul recunoaște Consiliului o marjă de apreciere în domeniu, aceasta nu implică faptul că instanța comunitară trebuie să se abțină de la controlul interpretării de către această instituție a datelor pertinente (a se vedea Hotărârile PMOI I, punctul 138, și PMOI II, punctul 55). Într-adevăr, instanța comunitară trebuie nu numai să verifice exactitatea materială a elementelor de probă invocate, credibilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie toate datele pertinente care trebuie luate în considerare pentru a aprecia situația și dacă sunt de natură să susțină concluziile care sunt desprinse din acestea. Totuși, în cadrul acestui control, Tribunalul nu trebuie să înlocuiască aprecierea Consiliului cu privire la oportunitate cu propria apreciere (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing, C-525/04 P, Rep., p. I-9947, punctul 57 și jurisprudența citată).

99 În speță, în conformitate cu această jurisprudență, este necesar mai întâi să se verifice dacă deciziile atacate au fost adoptate pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care denotă că a fost luată în privința reclamantului o decizie care corespunde definiției cuprinse la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

100 În această privință, expunerile de motive atașate scrisorilor Consiliului din 23 aprilie 2007, din 29 iunie 2007 și din 21 ianuarie 2008 adresate reclamantului se referă la patru decizii cu privire la care s-ar putea *a priori* susține că au fost adoptate de autorități competente în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, și anume: hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995, decizia pronunțată de rechtbank, Sanctieregeling și decizia americană.

101 Cu toate acestea, în memoriul său în apărare (punctul 31), Consiliul a afirmat că, în scopul prezentei proceduri și deși se considera ca dispunea de temeiul de a considera Sanctieregeling și decizia americană ca fiind deopotrivă decizii ale unor autorități competente în sensul acestei dispoziții, în raport cu care ar fi putut să își întemeieze propria decizie, consideră că numai hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 și decizia pronunțată de rechtbank constituie asemenea decizii.

102 În cadrul ședinței, Consiliul și Regatul Țărilor de Jos au confirmat în mod expres acest aspect, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, precizând că hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 și decizia pronunțată de rechtbank constituie singurele două decizii adoptate de autoritățile competente, în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, pe baza cărora s-au întemeiat deciziile atacate. Consiliul a adăugat că, în cadrul exercitării puterii sale de apreciere, Sanctieregeling și decizia americană au fost luate în considerare numai în calitate de elemente de fapt destinate să confirme constatările efectuate în cele două decizii în discuție privind implicarea continuă a reclamantului în CPP și NPA.

103 Aceste explicații, conforme la urma urmelor cu aspectele prezentate deja de Consiliu și de Țările de Jos în cadrul cauzei T-47/03 (a se vedea Hotărârea Sison, punctele 211 și 222), echivalează cu o mărturie judiciară de care trebuie să beneficieze reclamantul, din moment ce nu sunt vădit incompatibile cu textul însuși al deciziilor atacate pe calea prezentei acțiuni.

104 Prin urmare, nu s-a dovedit și nici nu s-a susținut că deciziile atacate ar fi fost adoptate pe baza unei alte decizii a unei autorități competente în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. În special, nu s-a susținut că reclamantul ar face sau ar fi făcut obiectul vreunei decizii de inițiere a unor cercetări, a urmăririi penale sau a vreunei decizii de condamnare, pronunțată în Filipine, în legătură cu activitățile teroriste prezumate a fi desfășurate de CPP și de NPA.

105 Prin urmare, Tribunalul trebuie să își limiteze controlul de legalitate al deciziilor atacate prin prisma cerințelor sus-menționate, prevăzute la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, doar la examinarea hotărârii pronunțate de Raad van State în 1995 și a deciziei pronunțate de rechtbank.

106 În această privință, trebuie să se înceapă prin a se aminti contextul hotărârii pronunțate de Raad van State în 1995 și al deciziei pronunțate de rechtbank, precum și conținutul exact și întinderea exactă ale acestei hotărâri și ale acestei decizii, astfel cum au fost definite de Tribunal la punctele 46-70 din Hotărârea Sison:

„46 Din dosar reiese că reclamantul, resortisant filipinez, are reședința în Țările de Jos începând din anul 1987. Ulterior retragerii pașaportului de către guvernul filipinez, în septembrie 1988, acesta a introdus o cerere având ca obiect recunoașterea statutului său de refugiat și obținerea unui permis de ședere în Țările de Jos pentru motive umanitare. Această cerere a fost respinsă prin decizia secretarului de stat în Ministerul Justiției (denumit în continuare «secretarul de stat») din 13 iulie 1990, în temeiul articolului 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva […]

47 Întrucât cererea reclamantului având ca obiect revizuirea acestei decizii a fost respinsă implicit de secretarul de stat, împotriva acestei decizii implicite de respingere reclamantul a formulat o acțiune la Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos).

48 Prin hotărârea din 17 decembrie 1992 (denumită în continuare «hotărârea pronunțată de Raad van State în 1992»), Raad van State a anulat această decizie implicită de respingere. În esență, instanța a considerat că secretarul de stat nu a indicat în mod corespunzător cerințelor legale care acte presupuse ale reclamantului îl determinaseră să concluzioneze că se încadrau în domeniul de aplicare al articolului 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva. În acest context, Raad van State a subliniat că documentele care îi fuseseră comunicate cu titlu confidențial de secretarul de stat nu clarificau în mod suficient acest aspect. Întrucât această lipsă de claritate nu putea fi remediată printr-o audiere contradictorie a părților, având în vedere caracterul confidențial al înscrisurilor

în discuție, Raad van State a considerat că informațiile conținute de acestea, în măsura în care erau neclare, nu puteau fi interpretate într-un sens defavorabil reclamantului.

49 Prin decizia din 26 martie 1993, secretarul de stat a respins din nou cererea reclamantului având ca obiect revizuirea deciziei sale din 13 iulie 1990. În principal, această decizie de respingere a fost motivată în temeiul articolului 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva și, în subsidiar, în temeiul articolului 15 al doilea paragraf din Legea olandeză privind străinii (Vreemdelingenwet), prin luarea în considerare a intereselor imperative ale statului olandez, și anume integritatea și credibilitatea Țărilor de Jos în calitate de stat suveran, în special în ceea ce privește responsabilitățile sale față de alte state.

50 Sesizat cu acțiunea reclamantului, prin hotărârea din 21 februarie 1995 (denumită în continuare «hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995»), Raad van State a anulat această decizie a secretarului de stat din 26 martie 1993.

51 Prin această hotărâre, Raad van State a constatat că secretarul de stat a motivat decizia întemeindu-se pe următoarele elemente de apreciere:

— o scrisoare din partea Binnenlandse Veiligheidsdienst (serviciul de siguranță internă al Țărilor de Jos, denumit în continuare «BVD»), din 3 martie 1993, din care reieșea, pe de o parte, că reclamantul era președintele în exercițiu al Partidului Comunist din Filipine (denumit în continuare «CPP») și, pe de altă parte, că aripa militară a CPP, NPA, era subordonată comitetului central al CPP și, prin urmare, reclamantului;

— constatările BVD potrivit cărora, pe de o parte, reclamantul conducea în fapt NPA și, pe de altă parte, NPA – și, prin urmare, persoana interesată – era răspunzătoare de numeroase acte de terorism în Filipine.

52 Raad van State a evidențiat următoarele exemple de asemenea acte de terorism, furnizate de secretarul de stat în decizia sa din 26 martie 1993:

— moartea a 40 de locuitori (în majoritate femei și copii fără apărare) din satul Digos, situat pe insula Mindanao (Filipine), la 25 iunie 1989;

— împușcarea a 14 persoane, dintre care șase copii, în satul Dipalog (Filipine), în august 1989;

— executarea a patru locuitori din satul Del Monte (Filipine), la 16 octombrie 1991.

53 De asemenea, Raad van State a arătat că secretarul de stat se referise la epurările efectuate în 1985 în cadrul funcțiilor deținute în CPP și în NPA, în cursul cărora se considera că 800 de membri ai acestor organizații fuseseră asasinați fără nicio altă formă de proces.

54 În sfârșit, Raad van State a arătat că, în opinia secretarului de stat, BVD a constatat deopotrivă că CPP și NPA întrețineau contacte cu organizații teroriste din întreaga lume și că fuseseră observate și contacte personale între reclamant și reprezentanții acestor organizații.

55 Astfel, potrivit unei proceduri speciale, Raad van State a luat cunoștință de anumite elemente confidențiale cuprinse în dosarul secretarului de stat, precum și de «elemente operaționale» pe baza cărora se întemeia scrisoarea adresată acestuia de BVD la 3 martie 1993 (punctul 51 de mai sus).

56 Întemeindu-se pe elementele sus-menționate, Raad van State s-a pronunțat, în drept, în sensul că:

«[Raad van State], pe baza elementelor sus-menționate, consideră că este suficient de plauzibil că [reclamantul] era, la momentul deciziei [din 26 martie 1993], președintele și șeful CPP. Mai mult, înscrisurile justifică concluzia potrivit căreia NPA este subordonată Comitetului central al CPP și concluzia potrivit căreia, la momentul deciziei [din 26 martie 1993], [reclamantul] a încercat cel puțin să conducă efectiv NPA, din Țările de Jos. [Raad van State] consideră deopotrivă ca fiind suficient de plauzibil, doar pe baza surselor publice, precum rapoartele Amnesty International, că NPA este răspunzătoare de numeroase acte de terorism în Filipine. În plus, înscrisurile oferă un temei de fapt concluziei potrivit căreia [reclamantul] a încercat cel puțin să conducă activitățile sus-menționate, desfășurate sub răspunderea NPA în Filipine. De asemenea, din înscrisurile furnizate reiese că există un temei de fapt care justifică teza [secretarului de stat] potrivit căreia CPP [și] NPA întreține contacte cu organizații teroriste din întreaga lume și potrivit căreia au existat contacte personale între [reclamant] și reprezentanți ai unor asemenea organizații. Înscrisurile în discuție nu oferă însă un temei de fapt suficient pentru a justifica concluzia potrivit căreia [reclamantul] a condus operațiunile în discuție și este răspunzător de acestea într-o asemenea măsură încât să se poată considera că există motive serioase să se presupună că [reclamantul] a săvârșit efectiv crimele grave prevăzute [la articolul 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva]. În această privință, [Raad van State] a luat în considerare în mod expres faptul că, astfel cum [Raad van State] a considerat deja în hotărârea sa din 17 decembrie 1992, articolul 1 secțiunea F din Convenți[a de la Geneva] trebuie interpretat restrictiv.

Prin urmare, pe baza înscrisurilor sus-menționate, [Raad van State] consideră că [secretarul de stat] nu putea admite ca [reclamantului] să i se refuze protecția conferită de Convenți[a de la Geneva].»

57 Pe de altă parte, Raad van State s-a pronunțat în sensul că reclamantul avea motive valabile să aibă temerea de a fi persecutat în cazul în care era trimis în Filipine și că, prin urmare, trebuia considerat refugiat în sensul articolului 1 secțiunea A punctul 2 din Convenția de la Geneva.

58 Astfel, Raad van State a examinat temeinicia motivării furnizate în subsidiar de secretarul de stat pentru a refuza admiterea reclamantului în Țările de Jos pentru motive de ordine publică, în temeiul articolului 15 din Vreemdelingenwet.

59 În această privință, Raad van State s-a pronunțat în special în sensul că:

«Deși [Raad van State] recunoaște importanța interesului invocat de [secretarul de stat], ținând seama în special de indiciile invocate privind contacte personale între [reclamant] și reprezentanți ai unor organizații teroriste, aceasta nu poate justifica invocarea articolului 15 al doilea paragraf din Vreemdelingenwet dacă nu se garantează că [reclamantul] va fi admis într-o țară diferită de Filipine. Unei atare ipoteze i se opune faptul că un asemenea refuz de a-l admite pe [reclamant] trebuie considerat contrar articolului 3 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.»

60 Ulterior acestei hotărâri, prin decizia din 4 iunie 1996, secretarul de stat a respins din nou cererea reclamantului de revizuire a deciziei din 13 iulie 1990. Prin faptul că a dispus ca reclamantul să părăsească Țările de Jos, secretarul de stat a decis că acesta nu va fi expulzat în Filipine atât timp cât ar exista motive temeinice de a exista temerea unei urmăriri penale în sensul Convenției de la Geneva sau a unui

tratament incompatibil cu articolul 3 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

61 Prin decizia din 11 septembrie 1997 [rechtbank] a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamant împotriva acestei decizii a secretarului de stat din 4 iunie 1996.

62 În cursul procedurii desfășurate la rechtbank, toate înscrisurile referitoare la cercetările efectuate de BVD asupra activităților reclamantului în Țările de Jos și, în special, scrisoarea acestui serviciu adresată secretarului de stat la 3 martie 1993 (punctul 51 de mai sus), precum și elementele operaționale pe care se întemeiază au fost comunicate în mod confidențial către rechtbank. Președintele rechtbank a luat cunoștință de acestea potrivit unei proceduri speciale. Pe baza raportului întocmit de președinte, rechtbank a decis că exista temeiul legal să împiedice comunicarea acestor înscrisuri către reclamant. Prin faptul că această instanță a emis în acest scop autorizația prevăzută de lege, rechtbank a ținut însă seama de conținutul acestor înscrisuri pentru soluționarea acestui litigiu.

63 Prin urmare, rechtbank a apreciat dacă decizia atacată la această instanță putea fi menținută în drept în măsura în care prin aceasta se refuza admiterea reclamantului în calitate de refugiat și acordarea unui permis de ședere acestuia.

64 Cu privire la faptele care trebuiau să stea la baza deciziei sale, rechtbank a făcut o trimitere la hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995.

65 În temeiul acelei hotărâri, rechtbank a considerat că, pentru a se stabili în drept că articolul 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva nu putea fi opozabil reclamantului, avea obligația să țină seama de faptul că reclamantul avea temeri

de a fi urmărit penal în sensul articolului 1 secțiunea A din această convenție și al articolului 15 din Vreemdelingenwet și că articolul 3 din CEDO nu permitea ca reclamantul să fie expulzat, direct sau indirect, către țara sa de origine.

66 În continuare, rechtbank a examinat problema dacă hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 acorda secretarului de stat posibilitatea să refuze admiterea reclamantului în calitate de refugiat în temeiul articolului 15 al doilea paragraf din Vreemdelingenwet, potrivit căruia «admiterea ar putea fi refuzată numai pentru motive grave întemeiate pe interesul general, dacă acest refuz ar constrânge străinul să se deplaseze imediat într-o țară menționată la primul paragraf», deși secretarul de stat nu a reușit să asigure admiterea reclamantului într-o țară diferită de Filipine.

67 În această privință, rechtbank a citat *in extenso* punctul din hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 reprodus la punctul 59 de mai sus.

68 Prin urmare, rechtbank s-a pronunțat asupra problemei dacă, în speță, secretarul de stat și-a exercitat în mod întemeiat puterea sa de derogare de la norma potrivit căreia un străin este admis în mod normal în calitate de refugiat în Țările de Jos atunci când acesta invocă o temere de a fi urmărit penal în sensul articolului 1 secțiunea A din Convenția de la Geneva și că nu există nicio altă țară care îl va admite în calitate de solicitant de azil, împrejurări care, în opinia rechtbank, corespundeau celor din speță. În această privință, rechtbank a concluzionat în sensul că:

«[R]echtbank consideră că nu se poate susține că [secretarul de stat] nu a utilizat această putere în mod rezonabil în privința [reclamantului], având în vedere „interesul esențial al statului olandez, și anume integritatea și credibilitatea Țărilor de Jos în calitate de stat suveran, în special în ceea ce privește responsabilitățile sale față de alte state”, recunoscut deopotrivă de [Raad van State]. De asemenea, pentru [rechtbank], faptele pe baza cărora [Raad van State] și-a întemeiat această apreciere au o importanță decisivă. Nu s-a constatat că [secretarul de stat] ar fi dat o altă semnificație acestor fapte în momentul în care a adoptat decizia [în discuție în

speță]. Observațiile [reclamantului] cu privire la schimbarea situației politice în Filipine și cu privire la rolul său în negocierile dintre autoritățile filipineze și [CPP] nu schimbă nicidecum această concluzie, având în vedere că motivele importante se întemeiază pe alte fapte, așa cum reiese din hotărârea pronunțată de [Raad van State].»

69 Prin urmare, rechtbank a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamant împotriva refuzului de a fi admis în calitate de refugiat în Țările de Jos.

70 În mod asemănător, rechtbank a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamant împotriva refuzului de a i se acorda un permis de ședere. Pronunțându-se în special asupra problemei dacă secretarul de stat a luat decizia după o comparare rezonabilă a intereselor, rechtbank a făcut trimitere la propria concluzie citată la punctul 68 de mai sus și a adăugat că secretarul de stat a acordat în mod întemeiat mai puțină importanță intereselor invocate cu privire la acest aspect de către reclamant."

107 Având în vedere conținutul, domeniul și contextul acestora, Tribunalul consideră că nici hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995, nici decizia pronunțată de rechtbank nu constituie decizii luate de o autoritate competentă, în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și al articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001.

108 Pe de o parte, această hotărâre și această decizie nu privesc în mod evident nicio „condamnare" a reclamantului, în sensul acestor dispoziții.

109 Pe de altă parte, hotărârea și decizia menționate nu constituie nici decizii „de inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist” etc., în sensul aceleași dispoziții.

110 În această privință, trebuie amintit că, pentru a interpreta domeniul de aplicare al unei dispoziții comunitare, este necesar să se țină seama de termenii săi, de contextul și de obiectivele sale (a se vedea Hotărârea Curții din 8 decembrie 2005, Jyske Finans, C-280/04, Rec., p. I-10683, punctul 34 și jurisprudența citată).

111 Or, Tribunalul consideră că, având în vedere atât termenii, contextul și obiectivele dispozițiilor în discuție în speță [a se vedea în special considerentul (1) al motivării Poziției comune 2001/931], cât și rolul major al autorităților naționale în procesul de înghețare a fondurilor, prevăzut la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (a se vedea Hotărârea Sison, punctul 164 și următoarele), pentru a putea să fie invocată în mod valabil de Consiliu, o „decizie de inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale” trebuie să se înscrie în cadrul unei proceduri naționale care să vizeze direct și în principal aplicarea unei măsuri de tip preventiv sau represiv împotriva persoanei interesate, pentru combaterea terorismului și ca urmare a implicării sale în acesta. Nu îndeplinește această cerință decizia unei autorități judiciare naționale care se pronunță doar cu titlu accesoriu și incident asupra implicării posibile a persoanei interesate într-o asemenea activitate, în cadrul unei contestații care privește, de exemplu, drepturile și obligațiile sale cu caracter civil.

112 Această interpretare restrictivă a noțiunii „inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale” este confirmată în special de diferitele versiuni lingvistice ale articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

113 Or, în speță, reclamantul subliniază în mod întemeiat că procedurile desfășurate la Raad van State și rechtbank nu au avut ca obiect sancționarea participării sale eventuale la acte de terorism, ci au privit numai controlul legalității deciziei secretarului de stat din Ministerul Justiției prin care i s-a refuzat recunoașterea statutului de refugiat și acordarea unui permis de ședere în Țările de Jos, în principal în temeiul articolului 1

secțiunea F din Convenția de la Geneva și, în subsidiar, în temeiul articolului 15 al doilea paragraf din Vreemdelingenwet.

114 Deși este adevărat că, în cadrul acestor proceduri, Raad van State și rechtbank au luat cunoștință de dosarul întocmit de serviciul de siguranță internă din Țările de Jos (denumit în continuare „BVD"), referitor la pretinsa implicare a reclamantului în anumite activități de terorism în Filipine, aceste instanțe nu au decis însă să inițieze o cercetare a acestor fapte și nici să inițieze urmărirea penală în privința reclamantului.

115 Rezultă că hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995 și decizia pronunțată de rechtbank nu au putut fi considerate a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și, prin urmare, nu au putut să justifice, în mod individual, adoptarea unei decizii de înghețare a fondurilor reclamantului în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001.

116 În orice caz, trebuie subliniat că, atunci când are în vedere adoptarea sau menținerea, după reexaminare, a unei măsuri de înghețare a fondurilor, întemeiată pe Regulamentul nr. 2580/2001, pe baza unei decizii naționale de „inițiere a unor cercetări sau a urmăririi penale" în privința unui act de terorism, Consiliul nu poate face abstracție de dezvoltările ulterioare ale acestor cercetări sau ale acestei urmăriri penale (a se vedea în acest sens Hotărârile PMOI I și PMOI II). Astfel, este posibil ca o activitate de cercetare întreprinsă de poliție sau de serviciul de siguranță să fie închisă fără a determina nicio consecință pe plan judiciar, întrucât nu a permis strângerea unor probe suficiente, sau ca o cercetare judecătorească să facă obiectul unei nepronunțări asupra fondului pentru aceleași motive. De asemenea, o decizie de urmărire penală poate determina încetarea acesteia sau o achitare pe plan penal. Ar fi inadmisibil să nu fie luate în considerare de Consiliu asemenea elemente, care fac parte din ansamblul datelor pertinente de care trebuie să se țină seama pentru aprecierea situației (a se vedea punctul 98 de mai sus). A decide în mod diferit ar conduce la conferirea, în favoarea Consiliului și a statelor membre, a puterii exorbitante de a îngheța pentru o perioadă nedeterminată fondurile unei persoane, în afara oricărui control jurisdicțional și indiferent de modul de finalizare a procedurilor judiciare care au fost eventual derulate.

117 În speță, s-ar impune astfel să se țină seama de aprecierea efectuată de Raad van State și de rechtbank asupra seriozității și a credibilității probelor sau a indiciilor strânse de BVD în cursul cercetărilor sale. Or, nu este vădit evident că aceste aprecieri susțin teza apărată în prezent de Consiliu și de Țările de Jos. Desigur, aceste instanțe au considerat ca fiind „suficient de plauzibil[e]" sau că „oferă un temei de fapt […] tezei secretarului de stat" anumite elemente cuprinse în dosarul BVD în legătură îndeosebi cu afirmațiile potrivit cărora reclamantul „ar fi încercat cel puțin să dea directive privind activitățile [teroriste] desfășurate sub răspunderea NPA în Filipine" și cele referitoare la „contacte personale" pe care le-ar fi întreținut cu reprezentanți ai unor organizații teroriste din întreaga lume. Cu toate acestea, aceste instanțe au considerat în final că elementele în discuție „nu ofer[eau] […] un temei de fapt suficient pentru a justifica concluzia potrivit căreia reclamantul […] condus[ese] activitățile în discuție și [că era] răspunzător de acestea într-o asemenea măsură în care să se poată considera că exist[au] motive serioase să se presupună că [reclamantul] […] săvârși[se] efectiv crime grave" în sensul articolului 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva. Pe de altă parte, deși rechtbank a admis teza subsidiară a secretarului de stat, potrivit căreia acesta putea să refuze admiterea reclamantului în Țările de Jos în calitate de refugiat și să refuze eliberarea unui permis de ședere pentru motivele întemeiate pe interesul general, pe baza articolului 15 al doilea paragraf din Vreemdelingenwet, în mod întemeiat reclamantul arată că noțiunea „interes general" în sensul acestei dispoziții, îndeosebi „integritatea și credibilitatea Țărilor de Jos în calitate de stat suveran, în special în ceea ce privește responsabilitățile sale în privința altor state" nu corespunde criteriului „terorism" reținut de Consiliu în Poziția comună 2001/931 și în Regulamentul nr. 2580/2001.

118 Cu atât mai mult, din dosarul prezentat Tribunalului rezultă că, pe baza informațiilor strânse de BVD, ministerul public olandez a considerat că nu existau elemente care să permită inițierea, în Țările de Jos, a unei cercetări penale împotriva reclamantului.

119 În acest sens, reclamantul invocă o declarație oficială a ministrului olandez al afacerilor externe din acea perioadă, domnul J. De Hoop Scheffer, ca răspuns la o întrebare parlamentară adresată la 16 august 2002, în următorii termeni: „Țările de Jos au cercetat în mod independent acuzațiile de terorism [care vizează CPP, NPA și pe domnul Sison]? În cazul unui răspuns afirmativ, din ce perioadă și în ce modalitate?" În

răspunsul la această întrebare, domnul De Hoop Scheffer a adus la cunoștința Parlamentului olandez (Tweede kamer der Staten-Generaal), la 8 octombrie 2002, că:

„Țările de Jos au cercetat activitățile din Țările de Jos ale CPP [, ale] NPA și ale domnului Sison. Această activitate rezultă îndeosebi din raportul anual pe anul 2001 al [BVD, devenit între timp Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst sau AIVD (Serviciul General de Informații și Siguranță)] […] În special pe baza indiciilor AIVD potrivit cărora CPP [și] NPA [sunt] condus[e] din Țările de Jos, sub răspunderea Ministerului Public a fost cercetată existența unor elemente suficiente pentru inițierea unei urmăriri penale. A reieșit că nu era incidentă o asemenea situație."

120 Astfel, se atestă în mod oficial că, la 8 octombrie 2002, respectiv la mai puțin de trei săptămâni înainte de prima includere a reclamantului pe lista în litigiu, efectuată la 28 octombrie 2002, Ministerul Public olandez, cu privire la care Regatul Țărilor de Jos a afirmat în cadrul ședinței că este o autoritate judiciară independentă, a considerat că dosarul întocmit de BVD și de AIVD nu conținea probe sau indicii suficient de serioase și de credibile pentru a permite inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale în Țările de Jos împotriva reclamantului pentru un act de terorism în legătură cu implicarea sa în activitățile CPP și/sau ale NPA.

121 În aceste condiții și în orice caz, Tribunalul consideră că nici hotărârea pronunțată de Raad van State în 1995, nici decizia pronunțată de rechtbank nu puteau fi considerate, la data adoptării deciziilor atacate, ca îndeplinind încă cerințele prevăzute la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Prin urmare, aceste hotărâri nu puteau justifica în mod legal adoptarea, la acea dată, a deciziilor în discuție în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001.

122 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie respinse criticile reclamantului întemeiate pe o eroare, eventual vădită, de apreciere a faptelor, admițând însă, în privința hotărârii pronunțate de Raad van State în 1995 și a deciziei pronunțate de rechtbank, critica principală a acestuia, potrivit căreia nu sunt îndeplinite condițiile

legale prevăzute la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

123 Ținând seama de toate aspectele prezentate la punctele 100-105 de mai sus, recunoașterea temeiniciei acestei critici poate determina numai anularea Deciziilor 2007/445 și 2007/868, în măsura în care aceste acte îl privesc pe reclamant, fără a fi necesară examinarea celorlalte motive invocate de acesta.

Cu privire la concluziile de anulare a Deciziilor 2008/343, 2008/583 și 2009/62, precum și a Regulamentului nr. 501/2009

Argumentele părților

124 Întemeindu-se *mutatis mutandis* pe motivele și pe argumentele invocate deja în susținerea concluziilor privind anularea Deciziilor 2007/445 și 2007/868, reclamantul dezvoltă o argumentare nouă în susținerea concluziilor de anulare a Deciziilor 2008/343, 2008/583 și 2009/62, precum și a Regulamentului nr. 501/2009. Această argumentare are în vedere, în mod mai specific, noile elemente invocate de Consiliu în expunerea de motive atașată la scrisoarea din 25 februarie 2008 (a se vedea punctul 14 de mai sus).

125 În această privință, reclamantul susține, în primul rând, că hotărârea pronunțată de rechtbank la 13 septembrie 2007 și hotărârea pronunțată de Curtea de Apel din Haga la 3 octombrie 2007 au fost interpretate vădit eronat și prezentate în mod înșelător de Consiliu, aceste hotărâri fiind în legătură cu o urmărire penală declanșată împotriva sa de Țările de Jos la 28 august 2007 pentru faptul de a fi incitat la săvârșirea unor crime în Filipine.

126 Astfel, *primo*, prin aceste două decizii, prezentate în anexele 4 și 5 la actul depus la grefa Tribunalului la 8 iulie 2008, instanțele respective ar fi considerat că nu exista niciun indiciu concret al unei implicări criminale directe a reclamantului în faptele în discuție, de natură să justifice menținerea sa în arest preventiv. Pe de altă parte, hotărârea pronunțată de rechtbank ar fi fost anulată și înlocuită prin hotărârea pronunțată de Curtea de Apel și, prin urmare, ar fi lipsită de orice pertinență.

127 *Secundo*, după cum reclamantul ar fi indicat Consiliului anterior adoptării Deciziei 2008/343, prin hotărârea pronunțată de Curtea Supremă din Filipine la 2 iulie 2007 (anexa 9 la cererea introductivă), acuzațiile respective fuseseră respinse deja pe fond, în sensul că erau motivate de „considerații politice". Prin urmare, ar fi inadmisibil ca aceleași fapte să facă obiectul unei urmăriri penale în Țările de Jos.

128 *Tertio*, Consiliul nu ar fi luat în considerare nici decizia pronunțată de rechter-commissaris (judecătorul de instrucție) la 21 noiembrie 2007 de încetare a urmăririi penale preliminare în lipsa unor dovezi serioase (anexa 6 la actul depus la grefa Tribunalului la 8 iulie 2008).

129 În al doilea rând, reclamantul susține că nici deciziile citate anterior, pronunțate de trei instanțe judiciare olandeze în cadrul procedurii îndreptate împotriva sa, nici decizia Curții Supreme din Filipine nu evidențiază vreo probă sau vreun indiciu serios și credibil al participării sale la o activitate teroristă oarecare, ci dimpotrivă. În definitiv, actele invocate în cadrul procedurii penale desfășurate în Țările de Jos nu ar fi acte de terorism în sensul Poziției comune 2001/931.

130 Consiliul răspunde că, în hotărârea din 13 septembrie 2007, rechtbank a concluzionat că numeroase elemente indicau faptul că reclamantul fusese asociat Comitetului central al Partidului Comunist din Filipine și aripii sale armate, NPA. De asemenea, această instanță s-ar fi pronunțat în sensul că existau elemente care indicau faptul că

reclamantul avea încă un rol de conducere în cadrul activităților clandestine ale Comitetului central al Partidului Comunist din Filipine și ale NPA. În cadrul apelului, în hotărârea pronunțată la 3 octombrie 2007, Curtea de Apel din Haga ar fi concluzionat în sensul că dosarul conținea numeroase elemente care indicau faptul că reclamantul continuase să aibă un rol de conducere în cadrul Partidului Comunist din Filipine pe întreaga perioadă a exilului său îndelungat.

131 Consiliul consideră că cele două decizii îi confirmă în mod direct poziția potrivit căreia reclamantul a fost implicat în acte de terorism și că, în privința sa, au fost luate decizii de autoritățile competente în sensul Poziției comune 2001/931.

132 Cu privire la concluzia Curții de Apel din Haga potrivit căreia nu s-a stabilit nicio legătură directă între rolul reclamantului în cadrul Partidului Comunist din Filipine și atacurile criminale în Filipine avute în vedere în capetele de acuzare reținute împotriva sa, Consiliul o consideră fără pertinență, din moment ce nu intenționează să se întemeieze pe vinovăția reclamantului în raport cu aceste crime, ci pe rolul de conducere avut în cadrul Partidul Comunist din Filipine, în pofida exilului său în Țările de Jos. Aceeași concluzie s-ar impune și cu privire la încetarea urmăririi penale preliminare.

Aprecierea Tribunalului

133 Trebuie arătat că hotărârea pronunțată de rechtbank la 13 septembrie 2007 și hotărârea pronunțată de Curtea de Apel din Haga la 3 octombrie 2007 constituie decizii luate în cadrul unei urmăriri penale preliminare declanșate împotriva reclamantului în Țările de Jos, la 28 august 2007, pentru faptul de a fi participat sau de a fi incitat la săvârșirea, în

Filipine, a anumitor crime sau a unor tentative de crimă în anii 2003 și 2004, ca urmare a unor disensiuni interne în cadrul CPP.

134 Așa fiind, nu s-a dovedit și nici nu se afirmă că crimele sau tentativele de crimă respective, chiar dacă se presupune că pot fi imputate reclamantului, sunt calificate drept acte de terorism în sensul articolului 1 alineatul (3) din Poziția comună 2001/931.

135 Astfel, se impune constatarea că, în mod similar hotărârii pronunțate de Raad van State în 1995 și deciziei pronunțate de rechtbank, hotărârea pronunțată de rechtbank la 13 septembrie 2007 și hotărârea pronunțată de Curtea de Apel din Haga la 3 octombrie 2007 nu îndeplinesc condiția prevăzută la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931.

136 Indiferent de consecințele urmăririi penale preliminare în discuție și, în special, ale deciziei luate de rechter-commissaris la 21 noiembrie 2007 de încetare a acesteia în lipsa unor probe serioase, hotărârile respective nu pot întemeia, așadar, în mod legal, în niciun caz, adoptarea deciziilor atacate și a regulamentului atacat pe baza articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001.

137 În definitiv, după cum Consiliul a susținut în înscrisurile sale și a confirmat în mod expres în cadrul ședinței, în expunerile de motive atașate la scrisorile sale din 25 februarie 2008, din 29 aprilie 2008, din 15 iulie 2008 și din 27 iunie 2009, hotărârea pronunțată de rechtbank la 13 septembrie 2007 și hotărârea pronunțată de Curtea de Apel din Haga la 3 octombrie 2007 nu sunt invocate în calitate de decizii ale autorităților competente în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, ci în calitate de elemente de fapt destinate să confirme constatările efectuate de Raad van State în hotărârea sa din 1995 și de rechtbank în decizia sa, privind

implicarea continuă a reclamantului în cadrul CPP și NPA. Aceeași constatare se impune în ceea ce privește expunerea de motive atașată la scrisoarea Consiliului din 16 iunie 2009.

138 Având în vedere cele arătate mai sus, în cadrul examinării celui de al doilea motiv de anulare a Deciziilor 2007/445 și 2007/868, aceste considerații pot numai să determine anularea Deciziilor 2008/343, 2008/583 și 2009/62, precum și a Regulamentului nr. 501/2009, în măsura în care aceste acte îl privesc pe reclamant, fără a fi necesară examinarea celorlalte motive invocate de acesta.

Cu privire la cheltuielile de judecată

139 Potrivit articolul 87 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, în hotărârea sau ordonanța prin care se finalizează judecata se dispune cu privire la cheltuielile de judecată.

140 În speță, prezenta hotărâre nu finalizează judecata, deoarece procedura a fost suspendată în ceea ce privește acțiunea în despăgubiri în temeiul articolelor 235 CE și 288 CE până la data pronunțării acesteia (a se vedea punctul 27 de mai sus).

141 În aceste condiții, se impune amânarea pronunțării cu privire la cheltuielile de judecată

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia 2007/445/CE a Consiliului din 28 iunie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziilor 2006/379/CE și 2006/1008/CE, Decizia 2007/868/CE a Consiliului din 20 decembrie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2007/445, Decizia 2008/343/CE a Consiliului din 29 aprilie 2008 de modificare a Deciziei 2007/868, Decizia 2008/583/CE a Consiliului din 15 iulie 2008 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2007/868, Decizia 2009/62/CE a Consiliului din 26 ianuarie de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2008/583 și Regulamentul (CE) nr. 501/2009 al Consiliului din 15 iunie 2009 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2009/62, în măsura în care aceste acte îl privesc pe Jose Maria Sison.

2) Amână pronunțarea cu privire la cheltuielile de judecată.

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 30 septembrie 2009.

Semnături